

NICO

UN EQUIP PER SEMPRE

Estrella Polar

UN EQUIP PER SEMPRE

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció Els Piranyes del Futbol

Títol original: *Un equipo para siempre*
© 2014, Adela Pérez Lladó

© de les il·lustracions de coberta i interior: Votric, 2015
© de la traducció: Adela Pérez Lladó, 2015
© d'aquesta edició: 2015, Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona.

Fotocomposició: Aura
Primera edició: setembre de 2015

Impressió: Cachiman Gràfic, S. L.
Dipòsit legal: B. 18.083-2015
ISBN: 978-84-9057-977-0

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions
establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español
de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Aquest llibre no es pot vendre
sense aquest comprovant
PROVA DE COMPRA
ELS PIRANYES DEL FUTBOL-5
Un equip per sempre

ÍNDEX

1. El futbol és així	5
2. Festa futbolera.	15
3. Penyora	27
4. Una sorpresa per a la màquina de guanyar	41
5. El canó.	53
6. Pluja de cartolines	66
7. Males notícies	75
8. Aigua negra	84
9. Una reunió ben estranya.	91
10. Això és A i això és B	98
11. L'últim usurer.	107
12. Patir fins a l'últim moment	116
13. Visita sorpresa	123
14. Al lloc adequat i en el moment just	132
15. Perdre no és una opció	139

16. Temps afegit	145
17. Gol average	153
18. Una decisió difícil.	164
19. Últim partit.	171
20. Un equip per sempre.	184

1

EL FUTBOL ÉS D'IXÍ

Per mil penals no xiulats! Allò era la injustícia del segle! Què dic del segle, era la injustícia del mil·lenni!

Jo, Nico *l'Indomable*, dorsal 8 dels Piranyes, el davanter de les passades mil·limètriques, un paio dur i observador i totalment boig pel futbol, em vaig haver d'empassar la dignitat i sortir del camp.

Si encara no ho sabeu, us diré que per a un futbolista una de les pitjors sensacions és que t'expulsin a meitat d'un partit. Suposo que és com quan, de petit, t'enviaven al llit sense menjar les teves postres preferides.

Per mil targetes vermelles! Abandonar el camp en ple partit quan queden tantes oportunitats!

Doncs així és com et quedes quan t'expulsen.

I encara és pitjor quan t'expulsen de manera injusta.

Perquè us situeu, us diré que competíem en una lliga i que mesuràvem les nostres forces amb els Celtes, un equip força bo. Però també us diré que els Piranyes estàvem en ratxa. Havíem guanyat els primers partits i pensàvem guanyar els que encara faltaven per jugar.

Tot ens sortia bé: els driblatges, les parets, les ajudes, l'estratègia, l'atac, la defensa. Vivíem un moment daurat i la veritat és que era d'allò més agradable. Exactament la mateixa sensació que deus tenir quan el teu equip guanya la Champions. O, fins i tot, una mica millor. Perquè no només guanyàvem, sinó que ens divertíem d'allò més i jugàvem bé.

Ens enteníem a la perfecció entre nosaltres, i també amb el Pipo Polo, el nostre míster. Cada dia que passava, el Roque *la Roca* era millor porter; el nostre joc era àgil, sabíem moure la pilota amb rapidesa, ocupàvem bé els espais, estàvem on calia i quan calia, tapant forats i sorprenent els nostres rivals amb imaginació i atreviment. Ens movíem tots alhora, amb la pilota i sense.

Estàvem molt contents, però això no havia fet desaparèixer la nostra eterna rivalitat amb els Malèfics. Abans ens odiaven perquè érem els cuers, ara n'érem els rivals directes i ningú no sabia quin dels dos equips guanyaria. I això havia empitjorat les coses, com us podeu imaginar.

L'equip del Llop pensava proclamar-se vencedor d'aquella lliga, i el fanfarró, cregut i guaperes del seu capità es vantava de la futura victòria del seu equip quan encara faltaven cinc sessions per a la final.

Evidentment, els Piranyes no pensàvem el mateix: confiàvem cegament que la victòria seria nostra. Bé, potser cegament no, perquè sempre hem sabut que els Malèfics són realment bons jugant a futbol, però pensàvem lluitar amb dents i ungles pel títol, i somiàvem guanyar-lo.

Però, com us deia, estàvem en ple partit contra els Celtes.

Quan l'àrbitre em va ensenyar la targeta, el primer que em va venir al cap és que es tractava d'una broma de mal gust.

–Què? –vaig exclamar.

Era una expulsió totalment injusta, i a sobre l'àrbitre em va amenaçar!

–Si em tornes a qüestionar posaré a l’acta «manca de respecte a l’autoritat» i serà pitjor! –va cridar-me.

L’Eva *Tempesta* havia corregut cap a mi, i el Lucas, *el Bala*, també. Tots dos van obrir la boca per protestar per aquella expulsió injustificada, però jo em vaig avançar i vaig parlar abans que ells:

–D’acord, àrbitre –vaig mormolar, mentre amb la mirada deia als meus amics: «Calleu, no emboli-

queu més la troca». Els païos durs sabem mossegar-nos la llengua, em sembla que ja us ho he dit en alguna ocasió.

Però, tot i que per fora em comportés d'una manera totalment sotmesa i educada, per dins la ràbia em cremava com si fos foc. Manca de respecte? Si no havia protestat! Si ni tan sols l'havia mirat, l'àrbitre! I no li havia tocat ni un pèl, al celta que jeia a terra, i tant que no! Només havia intentat ajudar-lo a posar-se dret, perquè havia vist des de primera fila la castanya que s'havia clavat (una castanya bastant espectacular) quan havia ensopegat amb un forat de la gespa. Havia ensopegat ell solet, intentant arribar a una passada que era com una pedrada d'un dels seus companys!

Tal com acostumo a fer, em vaig ajupir per ajudar-lo, i aleshores em vaig adonar que un parell de celtas que estaven a prop meu em miraven amb mala cara, i el babau que havia ensopegat em va refusar l'ajut i em va acusar d'haver-lo tirat a terra.

I l'àrbitre s'ho havia empassat.

Des de les graderies m'arribava una veu de dona que deia coses com ara:

–Dedica't al circ! Quin tros de pallasso, una gran actuació! Àrbitre comprat, xiulet regalat!

Sí, ho heu encertat: era la meva mare. I em vaig sentir molt orgullós d'ella, de debò.

És molt humiliant que t'expulsin d'un partit. I més encara si és per alguna cosa que no has fet. Vaig seure al costat del Pipo Polo i vaig mirar la meva mare, que estava a les graderies. Havia protestat amb tota la seva energia per aquella injustícia, s'havia esgargamellat i s'havia despeninat tant el serrell que semblava que hagués dormit davant d'un ventilador.

Vaig agafar la Doni, la nostra mascota –una pilota genial, més vella que l'anar a peu i amb la firma de Diego Armando Maradona–, i la vaig masegar una mica, per tranquil·litzar-me.

El Pipo em va mirar i va dir:

–És injust, Nico, però el futbol és així.

Vaig assentir. Prou que ho sabia. Ara el que importava era guanyar. Aquest partit i el següent, que per problemes de calendari havíem de jugar l'endemà. No era gaire normal tenir dos partits tan seguits, però el nostre míster ja ens havia advertit que el calendari seria intens. A nosaltres no ens feia res, podríem jugar a futbol tres cops al dia, set dies a la setmana.

Però a mi em tocava veure el següent partit des de les graderies, per culpa d'una targeta vermella injusta. Quin desastre!

Ara el que comptava era guanyar, i això és el que vam fer. Mentre el meu equip es cruspia els Celtes com si fossin pa sucats amb oli, vaig pensar que era molt afortunat. Els Piranyes teníem una plantilla per treure's el barret, un joc animat i alegre (sempre he pensat que per jugar bé a futbol t'has de divertir) i unes ganes d'atacar permanents. El Pipo Polo havia apostat pel futbol d'atac, i ara que ho veia des de fora, podia comprovar que els resultats eren molt bons. Ens marcaven gols, sí, però nosaltres també en fèiem. I, normalment, en marcàvem més. Exactament com en aquest

partit. Havíem inaugurat el marcador amb un córner rematat pel Lucas, que va imposar-se a tota la defensa. Van aconseguir empatar en una jugada embolicada que va acabar amb la pilota dins de la xarxa, que va entrar a rodolons i va desconcertar el Roque. Però de seguida vam posar les coses al seu lloc, amb un xut potentíssim del Toni. Poc després, però, em van expulsar injustament.

Amb un jugador menys, el Lucas dirigia les operacions i el Toni les acabava. Potser patíem certa debilitat en la defensa: en algunes ocasions, els defenses cometien alguna errada tonta. Però, al cap i a la fi, qui no en comet cap, al llarg d'un dia! El que importava era que, al final, havíem guanyat també aquells tres punts.

Mentre ens abraçàvem i saltàvem i ens pasàvem la Doni els uns als altres, el Toni em va dir:

–Al·lucinant la teva sang freda, Nico; si a mi m'arriben a expulsar així n'hi munto una de ben grossa a l'àrbitre!

–Ja –vaig dir–, però aleshores potser no s'hauria conformat només amb l'expulsió, i el que ens interessa és guanyar.

–No hi podríem recórrer? –va preguntar l'Ivo.

–A qui? –vaig contestar entre abatut i empiat–. I què aconseguiríem? Tant li fa, jo demà us animaré des de les graderies i guanyarem el partit, n'estic segur.

–Et felicito per la teva reacció, Nico –va dir-me el Pipo Polo–. És un comportament molt madur.

Com era, aquella frase? Ah, sí! Si la vida et dóna llimones... fes-te un suc de llimona!

–I si la vida et dóna caca? –va afegir l'Ivo amb el seu somriure burleta de sempre.

–Doncs aleshores fes-te un femer –li va contestar tranquil·lament el nostre entrenador, que ja està més que acostumat a l'humor de l'Ivo, *la Serp*.